

บุญแรงใจ

นิตยสารที่ดลใจคุณ!

ผลประโยชน์ใน
การตั้งเป้าหมาย

ขอให้เป้าหมายเพิ่มพลัง
ให้คุณทะยานสูงขึ้นไป

รทชุดดิน

คุณไม่มีวันทราบว่าคุณช่วยใครอยู่

ผลสำเร็จในการ

คบหาผู้คน

วิธีแนะนำผู้อื่น
โดยไม่ทำให้เขาเคืองใจ

ไม่มีสิ่งใดที่

เป็นไปได้ไม่ได้

อย่าติดกับดักของ
“ความเป็นไปไม่ได้”

รถชุดดิน คุณไม่มีวันทราบว่าคุณ คุณช่วยใครอยู่.....	3
ผลประโยชน์ของการตั้งเป้าหมาย ขอให้เป้าหมายเพิ่มพลัง ให้คุณทะยานสูงขึ้น.....	4
เล่าให้ฟังสนุกๆ จ่ายบิลพวกนั้น.....	6
คำตอบต่อคำถามของคุณ วิตกไปโย?.....	7
ผลสำเร็จในการคบหาผู้คน วิธีแนะนำผู้อื่น โดยไม่ทำให้เขาเคืองใจ.....	8
ไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้ อย่าติดกับดักของ “ความเป็นไปไม่ได้”.....	10
ข่าวและมุมมอง ถึงจุดสูงสุด.....	10
ข้อควรคำนึง ตั้งวิสัยทัศน์ให้สูงเข้าไว้.....	12

กรุณาติดต่อเราได้ที่:

ตู้ ป.ณ. 15 ไปรษณีย์ลาดพร้าว
กรุงเทพฯ 10310

คำแปลภาษาไทย ชุดที่ 1 ฉบับที่ 3

© 2004 กุญแจใจ สงวนลิขสิทธิ์ทั้งสิ้น

บทบรรณาธิการ

เมื่อไม่นานมานี้ฉันพบเกร็ดความรู้ซึ่งใช้ภาพประกอบ
ง่ายๆเพื่อไปถึงประเด็นที่สำคัญ เป็นเรื่องของบิดากับบุตร
ซึ่งชอบเดินทางไกลขึ้นภูเขาบ่อยๆ เด็กๆทราบเส้นทางปีน
เขาเป็นอย่างดี ในการเดินทางไกลครั้งหนึ่ง บุตรชายคน
หนึ่งรู้สึกเหนื่อย เขาพูดว่า “ผมไปต่อไม่ไหว ผมเหนื่อย
เหลือเกิน” บิดามองดูเขา ... “นี่ภาพว่าตัวเองไปถึงที่
หมายแล้วลูก” บิดากล่าว “ลองนึกว่าลูกไปถึงที่นั่นแล้ว”
บิดาพยายามสอนลูกชายว่าการจดจ่อความนึกคิดไปสู่
ผลสำเร็จ ก็ช่วยให้ชนะได้ครึ่งทางแล้ว

เราทุกคนรู้สึกทำอะไรไม่ถูกต่อความท้าทายของชีวิตใน
บางครั้ง คุณอุปสรรคขวางหน้า ราวกับว่าเรายืนอยู่ตรงตีน
เขาสูงใหญ่ที่สูงชัน เพียงแค่คิดว่าต้องปีนขึ้นไปสูงขนาด
นั้นกว่าจะถึงยอด ก็ไม่ไหวแล้ว เรามักจะมีปฏิกิริยาตาม
ธรรมชาติด้วยการคิดหาเหตุผลต่าง ๆ นานาว่าทำไมจึงทำ
ไม่ได้ ดูเหมือนว่าเส้นทางเต็มไปด้วยอุปสรรค คุณมองเห็น
สิ่งที่น่าหวาดหวั่นเหล่านี้ เมื่อคุณเลิกจับตาไว้ที่เป้าหมาย

การจดจ่อความนึกคิดไปสู่ผลสำเร็จในช่วงเวลาเช่นนี้ ก็
ช่วยให้ชนะได้ครึ่งทางแล้ว พอเราตั้งใจแน่วแน่ที่จะประสบ
ความสำเร็จและบรรลุจุดมุ่งหมาย เราก็ต้องหาวิธีไปให้
ถึงที่นั่น การเรียนรู้ที่จะฟันฝ่าอุปสรรคในชีวิตเพื่อไปให้ถึง
เป้าหมาย คือเนื้อหาใน *กุญแจใจ ฉบับนี้*

เราหวังว่านี่จะช่วยให้คุณเข้าไปใกล้เป้าหมายอีกก้าว
หนึ่ง

คณะผู้จัดทำ กุญแจใจ

ศุภขุดดิน

“เหตุฉุกเฉิน! รหัสหมายเลขสาม!” คำพูดที่น่าตื่น
ตกใจ! ผมตอบรับทันที โดยกดสวิทช์เปิดสัญญาณไฟ
แดง และเสียงหวอดดังขึ้น ขณะที่เขาบอกที่อยู่และ
ทิศทางให้ผม ผมเร่งความเร็วผ่านรถที่จอดอยู่ และ
แซงพวกคนขับที่ไม่ยอมจอดรอรถชิดข้างทาง

วันนั้นผมเพิ่งเริ่มงาน อันที่จริงแล้วเป็นวันหยุด
ของผม แต่ผมถูกเรียกตัวให้มารับงานแทนเจ้าหน้าที่
ตำรวจอีกคนหนึ่งซึ่งไม่สบาย ผมไม่ค่อยรู้ทางในแถบนี้
เท่าไรนัก ผมตั้งใจขับรถไปรอบๆ เพื่อให้คุ้นกับบริเวณนี้
แต่แล้วผมก็ได้รับคำสั่งแรก เป็นเหตุฉุกเฉินถึงขั้นเป็น
ขั้นตาย และที่เกิดเหตุอยู่ห่างไปหลายไมล์

ผมเป็นตำรวจสายตรวจมานานพอสมควร แต่ไม่
ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะเผชิญหน้ากับสถานการณ์
ร้ายแรงถึงขั้นเป็นขั้นตายมาสักกี่ครั้งก็หน เมื่อมีเด็ก
เกี่ยวข้องกับตัว หัวใจก็จะเต้นแรงขึ้น และดูเหมือนว่า
ความเร่งด่วนมากขึ้นอีก

ผมตัดสินใจป้ายหน้าไปตามทางหลวงซึ่งยังสร้าง
ไม่เสร็จ เพราะแทบเป็นไปไม่ได้เลยที่จะขับรถผ่านการ
จราจรแออัด เบื้องหน้าเป็นถนนที่จะพาผมไปสู่
จุดหมายปลายทาง แต่แล้วผมก็ต้องทุกขั้ร้อนใจยิ่งขึ้น
เพราะระหว่างผมกับถนนสายนั้น มีท้องร้องที่ทั้งลึก
และกว้าง หน้าซ้ายยังมีมูลดินสูงชันขวางหน้าอยู่!

ล้อรถส่งเสียงดังเอี้ยดขณะที่ผมหยุดรถ ไฟแดงยัง
ส่องแสงแวบวาบอยู่ ผมลงรถออกมามองดูถนนสายที่
มีขีวดยานแออัด ซึ่งอยู่ไกลลิบเบื้องล่าง

“พระเจ้าช่วยผมด้วย!” ผมร้องเรียกอยู่ในใจ “ผม
จะทำยังไงดี? ถ้าผมขับรถอ้อมถนน ผมก็จะไปถึงที่นั่น
ไม่ทัน!”

“เป็นอะไรครับ, ผู้หมวด?”

ผมแหงนหน้าขึ้น เห็นชายคนหนึ่งนั่งอยู่บนรถขุด
ดินขนาดใหญ่ที่สุดเท่าที่ผมเคยเห็นมา เขาคงอยู่สูงชัน
ไปพอๆกับตึกสองชั้น

“มีเด็กก๊อกลงไปติดคอ...ผมต้องขับรถลงไป
โน่น!” ผมชี้มือลงไป “แต่ไม่มีทางที่ผมจะขับรถข้ามไป

ได้ ถ้าผมขับอ้อมไป ก็คงไม่ทันกาลแน่ๆ!”

“ตามมาครับ, ผู้หมวด ผมจะทำงานให้เอง!”

ผมกระโดดขึ้นรถและขับตามเขาไป ผมตั้งใจกับถึง
ที่เครื่องจักรขนาดยักษ์นั้นทำได้ ที่ดักขนาดมที่มาข้างๆ
รถมีดินอยู่เต็ม เขาเทดินนั้นลงไปบนท้องร้อง

หัวใจของผมเต้นรัว ขณะที่เวลาผ่านไป รถขุดดิน
คันนั้นเริ่มเคลื่อนตัวไปตามมูลดินที่เป็นเนินยาวเหยียด
พร้อมกับโรยดินไปรอบๆ ผ่นตกลงไปทั่ว ดูราวกับเวลา
ผ่านไปเป็นชั่วโมงๆ แต่อันที่จริงแล้วใช้เวลาไม่นานเลย
ก่อนที่รถขุดดินจะเคลื่อนตัวไปข้างๆบนถนนหลวง โดย
ปิดกั้นการจราจรทั้งสองฝั่งไว้

ผมเร่งเครื่อง เสียงหวอดดังลั่น ผ่านไปไม่กี่ช่วงตึก
ผมก็มาถึงถนนสายที่เขาบอกไว้ และผมรีบหาที่อยู่ของ
บ้านดังกล่าว ผมพบบ้านหลังนั้นทันทีที่แทบจะว่าได้
ขณะที่ผมพรวดพราดเข้าประตูไป คุณแม่วัยสาว
ผู้ตกอกตกใจก็ยื่นทารกผู้ชายตัวน้อยๆมาให้ผม เด็ก
คนนั้นหน้าเขียวแล้ว ผมมาช้าเกินไปหรือเปล่า?

“ไอ้พระเจ้า ช่วยด้วย!” ผมอธิษฐานในใจ อีกสอง
สามวินาทีต่อมา ผมจำได้แต่เพียงว่าผมคิดว่าตัวเด็กกล
และตบหลังน้อยๆของเขา วัตถุประสงค์ยูกระเด็นจาก
ลำคอของเขาหล่นลงมาบนพื้น เป็นกระดุมที่มีรูเล็กๆ
ตรงกลาง เปิดช่องให้อากาศผ่านเข้าไปได้ แต่ถึง
กระนั้นก็ไม่มากพอ เด็กคนนั้นร้องขึ้น โบกกำมือน้อยๆ
ไปมา ทว่าเขายังมีชีวิต และหายใจได้อีกครั้ง!

ผมกลับไปที่รถ บันทึกรายละเอียดเหตุการณ์ที่
เกิดขึ้น พร้อมรายงานกลับไปทางวิทย์ แล้วก็ขับรถไป
ตามถนน ใหม่ๆที่ตัวยังสั่นเทิ้ม ทว่ามีความสุขมาก ผม
แหงนหน้าขึ้นไปแวบหนึ่ง และกระซิบค่อยๆว่า
“ขอบคุณครับ!”

ใช่แล้ว ด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้า เราเพิ่ง
ช่วยชีวิตเด็กไว้ได้คนหนึ่ง และผมเรียนรู้ว่าผมจะได้รับ
ความช่วยเหลือในงานนี้ จากพระเจ้าผู้มีความรักและ
ความห่วงใย ซึ่งรับฟังคำอธิษฐาน และช่วยเจ้าหน้าที่

ผลประโยชน์ของ

ถึยคำนี้ช่างเป็นจริงเหลือเกินที่ว่า “การที่จะบรรลุผลกับทุกสิ่งที่เป็นไปได้ในชีวิต เราก็ต้องพยายามทำสิ่งที่**เป็นไปได้** การที่เราจะเป็นในสิ่งที่เราสามารถเป็นได้ เราก็ต้องใฝ่ฝันที่จะเป็น**มากกว่า**ที่เป็นอยู่”

อย่างไรก็ตาม การพยายามทำสิ่งที่ดูเหมือนว่าเป็นไปไม่ได้ อาจจะเป็นเรื่องที่น่าท้อใจหรือไกลเกินฝัน เราคงสงสัยว่าจะเริ่มต้นอย่างไร และตั้งคำถามว่าเราจะมัววันไปถึงหรือ ถ้านั่นเป็นกรณีของคุณในขณะนี้ คุณก็น่าจะตั้ง**เป้าหมาย**บางอย่างให้กับตัวเอง แทนที่จะลงมือทำสิ่งที่ดูเหมือนว่าเป็นไปไม่ได้ทั้งหมดในคราวเดียว

ทำไมต้องตั้งเป้าหมาย? มีเหตุผลดีๆหลายอย่างในการตั้งเป้าหมาย บ่อยครั้งที่เรามักจะมองการณ์ใกล้ๆ ซึ่งถ้าเราจับตามดูแต่วันนี้ เราก็อาจพลาดที่จะเห็นภาพทั้งหมดในวงกว้าง เพราะเรามัวแต่มองสิ่งที่อยู่ตรงหน้าเรา ทำให้เราอาจอ่อนใจในการทำดี และขาดวิสัยทัศน์

เป้าหมายก็เหมือนอย่างก้าวที่ช่วยให้เราเริ่มไต่จากตีนเขาไปสู่ยอดเขา ถ้าเราพบว่าตัวเองอยู่ตรง

ตีนเขา และไม่มีส่วนไหนที่ค่อยๆ ลาดขึ้นไป นอกจากด้านข้างที่มีแต่ขุนเขาสูงชัน เราก็จะคิดว่าไม่มีทางปีนขึ้นไปได้ เป้าหมายก็เหมือนขั้นที่เป็นช่องอยู่บนเขา ซึ่งช่วยให้เราไต่เขาขึ้นไปทีละขั้น เป้าหมายเป็นจุดจรัสที่คุณเกาะและปีนขึ้นไปได้ เป้าหมายช่วยให้เรามีหลักเป็นที่ยึด มีอะไรให้คว้า และรองรับไว้ให้ก้าวต่อไป

ถ้าเราสงสัยว่าจะขึ้นไปถึงยอดเขาได้อย่างไร เราก็ไม่ต้องรู้สึกที่เราต้องทำให้หมดรวดเดียวเลย เราเพียงแต่ต้องมองดูและรับมือกับย่างก้าวต่อไปที่อยู่ข้างหน้า เราต้องไว้วางใจให้พระเจ้าช่วยเราไปถึงเป้าหมายก้าวต่อไป และถึงระดับต่อไป เมื่อทำเช่นนี้ได้ การก้าวต่อไปก็จะเป็นเป้าหมายที่ไม่สูงเกินเอื้อม ไม่ใช่หรือ?

ดังนั้นจริงๆ แล้วการตั้งเป้าหมายไปที่ละขั้น ก็คือกุญแจที่ช่วยนำไปสู่ความสำเร็จ เพราะจะช่วยให้เป้าหมายอยู่ในระดับที่น่าเชื่อและเอื้อมถึง มิเช่นนั้นเป้าหมายดังกล่าวอาจดูราวกับขั้ยขณะที่สุดเอื้อม ถ้าคุณลำบากใจกับการคิดว่าจะปีนขุนเขาบางลูกในชีวิตได้อย่างไร ก็ขอให้ตั้งเป้าหมายเป็นขั้นๆ โดยไต่ขึ้นไปทีละขั้น

อย่ากังวลว่าคุณจะต้องไปถึงยอดด้วยการกระโดดแค่ครั้งเดียว เพียงแค่ก้าวไปที่ละขั้นๆ!

การตั้งเป้าหมาย!

เมื่อคุณก้าวไปที่ละขั้น และถึงเป้าหมายทีละจุด คุณก็จะรู้สึกสมปรารถนา โดยที่รู้ว่าได้บรรลุผลสำเร็จ และพึงพอใจกับผลงานที่คุณทำ เพราะคุณรู้สึกว่ากำลังเข้าไปใกล้เป้าหมายสูงสุดมากขึ้นเรื่อยๆ! ในไม่ช้าคุณก็จะเริ่มเชื่อจริงๆว่าคุณอาจไปถึงยอดเขาได้ เพราะขั้นต่างๆที่คุณก้าวขึ้นมาทีละขั้น รวมกันเข้าก็มากพอคุณ และคุณก็ปืนปายมาได้ไกลโขทีเดียว โดยที่คุณเองไม่ทันรู้ตัว

เป้าหมายเป็นตัวกระตุ้น ซึ่งช่วยให้คุณไม่ท้อแท้ หรือรู้สึกอยากล้มเลิก หรือทำให้คุณมัวชื่นชมกับความสำเร็จในอดีต เพราะยังมีอะไรอีกมากมายที่ต้องทำเสมอ! นี่เองเราจึงไม่ควรเลิกตั้งเป้าหมาย เมื่อเรามีเป้าหมายอยู่เสมอ ก็จะช่วยให้เรานิ่งเฉย โดยที่เราจะมีวิสัยทัศน์ในสิ่งที่อาจเป็นไปได้และจะเป็นไปได้ ดังนั้นเองเราก็ต้องตั้งหน้าตั้งตาปืนปายขึ้นไปเรื่อยๆ โดยปืนทีละขั้น เพื่อไปให้ถึงทีละเป้าหมาย!

ถึงแม้ว่าคุณมีเป้าหมายอย่างเฉพาะเจาะจงอยู่แล้ว แต่ก็ยังคงดูราวกับว่าเป็นการปืนปายบนเขาสูงชันที่ยากเย็น ก็ขอให้พยายามตั้งเป้าหมายให้เล็กลงอีกหน่อย กำหนดให้เป็นเป้าหมายย่อยๆก็ได้ ซึ่งจะช่วยลดความรู้สึกกดดันที่ว่าคุณต้องลงมือทำทุกอย่างทีเดียวเลย การตั้งเป้าหมายประจำวัน เป้าหมายประจำสัปดาห์ และเป้าหมายประจำเดือน จะช่วยให้คุณรับมือกับเป้าหมายส่วนตัวในระยะยาวได้ดีขึ้น และจะช่วยให้คุณมีความมั่นใจยิ่งขึ้นว่าคุณสามารถไปถึงเป้าหมายนั้นได้จริง ขอให้เป้าหมายช่วยเพิ่มพลังให้คุณทะยานสูงขึ้นไป ■

เป้าหมายก็เหมือน
อย่างก้าวที่ช่วยให้เรา
เริ่มไต่จากต้นเขา
ไปสู่ยอดเขา

ตำราของผู้เดือดร้อนให้ขับรถข้ามท้องร้องไปได้

วันรุ่งขึ้นขณะที่ผมขับรถไปตามถนน ผมมาถึงที่ซึ่งผมยืนอยู่ในสภาพที่เข้าตาจน เมื่อยี่สิบสี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ ผมจะลอรดเมื่อเห็นรถขุดดินคันนั้นอีก ผมต้องการขอบคุณเขา คนขับโบกมือและร้องตะโกนขึ้นขณะที่เขาวิ่งตรงมาหาผม ผมมองเห็นได้ว่าเขาซาบซึ้งใจเหลือเกิน เขาพูดตะโกนตะกุกว่า “เด็ก...เด็กคนนั้น...” เขาตื่นตันใจจนพูดอะไรไม่ออก

ผมแปลกใจมากที่เขาแสดงความรู้สึกออกมาเช่นนั้น ผมพยายามบอกให้เขาอุ่นใจว่า “เด็กไม่เป็นไรแล้วขอบคุณ คุณมีส่วนช่วยชีวิตแก่ไว้ ผมเองคงไม่มีวันไปถึงทันเวลาแน่ๆ คุณครับ, นั่นเป็นการทำงานร่วมทีมกันจริงๆ!”

เขาอีกอึกขึ้นมาว่า “ผม...ผมรู้... แต่ผมไม่รู้เลยว่าตอนที่ผมช่วยคุณ...” ริมฝีปากของเขาสั่น เขากล่าวต่อด้วยเสียงกระซิบว่า “เด็กคนนั้นคือลูกชายผมเอง” ■

เล่าให้ฟัง สนุกๆ

การมีอารมณ์ขันคือเมื่อคุณเห็นความแตกต่างของงานหน้ามือเป็นหลังมือ ระหว่างวิถีทางที่สิ่งต่างๆเป็นอยู่ กับวิถีทางที่สิ่งต่างๆน่าจะเป็น แต่คุณก็สังเกตเห็นว่าออกมาได้

ชายคนหนึ่งได้รับใบแจ้งหนี้ที่ใช้ระบบคอมพิวเตอร์ มียอดค้างชำระจำนวน 00.00 บาท เขาจึงโยนทิ้งไป เดือนต่อมาเขาได้รับใบแจ้งหนี้ดังกล่าวจากร้านเดิม พร้อมกับข้อความกำกับว่า “ยอดค้างชำระเลยกำหนดแล้ว”

เขาภาครื่องหมายวงกลมที่เลขศูนย์ และส่งบิลกลับไปร้าน สองสามวันต่อมาเขาได้รับบิลที่น่าทึ่งใจนั้นอีก ในบิลเดือนให้เขาจ่ายหนี้ค้างชำระจำนวน 00.00 บาท เขาตระหนักว่าไม่มีอะไรต้องดีดมากเท่ากับคอมพิวเตอร์ ในที่สุดเขาจึงนั่งลงเขียนเช็คส่งจ่ายจำนวน 00.00 บาท แล้วเขาก็ไม่ได้รับใบแจ้งหนี้จากร้านนั้นอีก

คำตอบต่อคำถามของคุณ

คำตอบต่อคำถามของคุณ

ก

บางครั้งฉันรู้สึกวิตกกังวลจนทำอะไรไม่ถูก
ทำอย่างไรมันถึงจะเลิกวิตกกังวลมากๆแบบนี้?

๓

มีใครบ้างที่ไม่วิตกกังวลในบางครั้ง? เรากังวลว่าจะสอบตก หรือล้ามเหลวในการงาน เรากังวลว่าจะไม่สามารถหาเงินมาเลี้ยงชีพได้เพียงพอ เราเป็นกังวลเกี่ยวกับคนที่เรารัก เราวิตกเรื่องอนาคต เราวิตกว่าจะเกิดอะไรขึ้นในโลก เราเป็นกังวลไปกับสารพัดเรื่องทีเดียว!

สรุปได้ว่าความวิตกกังวลส่วนใหญ่ได้แก่หนึ่งในสองประการนี้ คือกลัวเรื่องความล้มเหลวในอดีต กังวลเกี่ยวกับสถานการณ์ที่ผิดพลาดไป และกลัวว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร

เราจะป้องกันไม่ให้ความกลัวดังกล่าวมีผลกระทบต่อเราได้หรือไม่? คำตอบที่ดีประการหนึ่งค้นพบได้จากสิ่งที่ไม่คาดคิดกันเลย ได้แก่เรือเดินสมุทรนั่นเอง เรือเดินสมุทรถูกสร้างขึ้นมาในลักษณะที่ว่าถ้าหากเกิดไฟไหม้หรือมีรอยรั่วที่ร้ายแรง ประตูเหล็กกล้าซึ่ง

ทนน้ำหนไฟจะปิดกั้นส่วนที่เสียหายออกไปเลย ปัญหาที่มีอยู่ตรงแค่ส่วนที่ถูกปิดกั้นนั้น เรือจึงลอยลำได้ต่อไป

“เรือ”หรือหน่วชีวิตของเราก็น่าจะเป็นเช่นนั้นด้วย หากเราจะก่อเกิดประโยชน์มากที่สุดในวันนี้ และเตรียมตัวรับอนาคตให้ดีที่สุดได้ เราก็ต้องหัดปิดกั้นตัวเองจากความวิตกกังวลถึงความผิดพลาดและความล้มเหลวของเมื่อวานนี้ รวมทั้งปิดกั้นตัวเองจากความกลัวโดยใช่เหตุเกี่ยวกับอนาคต หากไม่แล้วความวิตกกังวลอาจทำให้เรากลายเป็นจุดเรือที่จมดิ่ง!

พยายามใช้ชีวิตด้วยคำขวัญที่ว่า “อย่าวิตกกังวลถึงพรุ่งนี้ แต่每天有ปัญหาหมอกพวยอยู่แล้ว” คุณเคยสังเกตไหมว่า ดูเหมือนเรื่องที่ไม่มีความเกิดขึ้นเป็นเหตุให้เราวิตกกังวลมากที่สุด? ดังนั้นนักเขียนผู้มีอารมณ์ขันชื่อ มาร์ค ทเวน กล่าวไว้ตอนนั้นปลายชีวิต

ของเขาว่า “ผมขราภาพแล้ว ผมมีเรื่องทุกข์ร้อนใจมากมาย ซึ่งส่วนใหญ่แล้วไม่เคยเกิดขึ้นเลย!”

นักธุรกิจคนหนึ่งทำแผนผังขึ้น โดยตั้งชื่อว่า “ผังความวิตกกังวล” เขาบันทึกความกลัวของเขาไว้ และเขาได้ค้นพบว่า 40% เป็นเรื่องที่เคยไม่มีวันเกิดขึ้น 30% เกี่ยวกับการตัดสินใจในอดีตซึ่งเขาเปลี่ยนแปลงไม่ได้ 12% เกี่ยวกับคำวิพากษ์วิจารณ์จากคนอื่น 10% เป็นความวิตกกังวลที่ไม่มีมูลฐานเกี่ยวกับสุขภาพของเขา เขาสรุปว่าความวิตกกังวลที่สมเหตุสมผลมีเพียง 8%

ความวิตกกังวลเป็นเหมือนเก้าอี้โยก โดยที่คุณไม่หยุดนิ่ง แต่ก็ไม่ไปถึงไหนเลย ขอพระเจ้าช่วยให้คุณเลิกวิตกกังวล เพราะพระองค์สัญญาไว้ว่าทุกสิ่งเป็นไปเพื่อผลดีต่อผู้ที่รักท่าน ดังนั้นจะวิตกกังวลไปทำไม? คุณอยู่ภายใต้การดูแลของท่าน ■

ผลสำเร็จในการคบหาผู้คน

วิธีแนะนำผู้อื่นโดยไม่ทำให้เขาเคืองใจ

เวลาที่เรารบอกคนอื่นว่า “ที่ฉันบอกคุณเช่นนี้ก็เพื่อผลดีกับตัวคุณ” จริงๆแล้วบ่อยครั้งก็ไม่ได้เป็นเช่นนั้น แต่เรารบอกเขาก็เพียงเพื่อเพิ่มศักดิ์ศรีให้กับตนเองมากกว่า ด้วยการชี้ข้อผิดพลาดในตัวคนอื่น อย่างไรก็ตาม มีบางโอกาสที่ผู้นำซึ่งประสบความสำเร็จต้องชี้ให้ผู้ร่วมงานเห็นถึงข้อผิดพลาด และ“กล่าวเตือน”เขา การทำเช่นนี้ต้องอาศัยศิลปะอย่างแท้จริง ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้นำส่วนใหญ่ยังขาดอยู่

วัตถุประสงค์ที่แท้จริงของการวิพากษ์วิจารณ์ ไม่ใช่เพื่อโจมตีผู้อื่น แต่เพื่อเสริมสร้างเขา ไม่ใช่เพื่อทำร้ายจิตใจเขา แต่เพื่อช่วยให้เขาทำงานได้ดีขึ้น

ข้อควรทำเจ็ดประการสำหรับการติเพื่อก่อ

กล่าวตำหนิเสียๆเป็นส่วนตัว

ถ้าคุณต้องการให้คำตำหนิของคุณเกิดผล คุณต้องพยายามไม่ไปกระทบศักดิ์ศรีของเขา การกล่าวตำหนิผู้คนต่อหน้าคนอื่นอาจทำให้เขาไม่พอใจ ไม่ว่าเขาจะถูกหรือผิด เพราะนั่นจะทำให้เขารู้สึกเสียหน้าต่อหน้าเพื่อนร่วมงานของเขา กล่าวนำคำตำหนิด้วยคำชมเชยที่อ่อนหวานน่าฟัง

กล่าวนำคำตำหนิด้วยคำชมเชยที่น่าฟัง

คำพูดที่น่าฟังและคำยกย่องชมเชย ช่วยสร้างบรรยากาศที่เป็นมิตร นี่ช่วยให้อีกฝ่ายอุ่นใจว่าคุณไม่ได้กระทบศักดิ์ศรีของเขา และช่วยให้เขารู้สึกเป็นกันเองมากขึ้น ปฏิบัติตามธรรมชาติของผู้ที่ถูกเรียกเข้ามาพบ ในเรื่องที่เขาเล็งเห็นว่าเป็นคำตำหนิ ก็คือ เขาจะปกป้องศักดิ์ศรีของเขา และคนที่ตั้งกรอบความคิดปกป้องตัวเองไว้แล้วแบบนี้ จะไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของคุณ ทว่าการกล่าวยกย่องชมเชยช่วยเปิดความคิดจิตใจของคนๆนั้น อย่างเช่น “ผมทราบเสมอมาว่าคุณมักจะหาทางพัฒนาการทำงานให้ดีขึ้น ปรากฏว่า...”

กล่าวตำหนิโดยแยกงานออกจากตัวบุคคล

กล่าวตำหนิการกระทำ ไม่ใช่ตัวบุคคล วิธีนี้ก็เช่นกัน เพื่อคุณจะได้ไม่ไปกระทบศักดิ์ศรีของเขา ด้วยการมุ่งประเด็นไปที่ผลของการกระทำหรือการปฏิบัติ ไม่ใช่ที่การตัดสินใจของเขาหรือเจตนาของเขา ทั้งนี้ทั้งนั้น สิ่งที่คุณสนใจก็คือผลจากการกระทำของเขา การมุ่งประเด็นคำตำหนิไปที่ผลของการกระทำ อาจช่วยให้คุณสามารถมอบคำชม และกู้ศักดิ์ศรีให้เขาไปด้วยในเวลาเดียวกัน ตัวอย่างเช่น

“จาร์ส, ผมทราบเสมอมาว่าตามปกติแล้วคุณคงไม่ปล่อยให้ความผิดพลาดเช่นนี้เกิดขึ้น”

“จาร์ส, เหตุผลเดียวที่ผมเอ่ยเรื่องนี้ขึ้นมา ก็เพราะผมทราบว่าคุณมีมาตรฐานในการทำงานสูงกว่านี้”

มอบคำตอบให้ด้วย

เมื่อคุณชี้ให้ผู้อื่นเห็นสิ่งที่เขาทำผิด คุณก็ควรบอกเขาด้วยว่าจะทำให้ถูกต้องได้อย่างไร และไม่ควรเน้นที่ความผิด แต่ควรเน้นถึงหนทางหรือวิธีแก้ไขความผิด และการหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดขึ้นอีก

ข้อที่พนักงานส่วนใหญ่ร้องทุกข์กันมากที่สุดก็คือ “ฉันไม่ทราบว่าเขาคาดหวังอะไรจากฉัน ดูเหมือนฉันไม่เคยทำอะไรให้เจ้านายพอใจได้ ฉันไม่เคยทราบว่าเขาต้องการอะไร”

ไม่มีสิ่งใดทำลายขวัญในสำนักงาน โรงงาน หรือแม้แต่ในบ้านได้มากเท่ากับบรรยากาศความไม่พึงพอใจเกี่ยวกับเรื่องต่างๆไป อันสืบเนื่องมาจากการไม่แบ่งบอกอย่างชัดเจนว่ามีความคาดหวังอะไรบ้าง คนส่วนใหญ่ปรารถนาจะทำ“สิ่งที่ถูกต้อง” ถ้าคุณเพียงแต่บอกเขาว่าอะไรคือสิ่งที่“ถูกต้อง”

ขอความร่วมมือ ไม่ใช่ออกคำสั่ง

การออกปากขอมักจะทำให้ผู้คนอยากให้ความร่วมมือ มากกว่าการออกคำสั่ง เช่น “คุณช่วยแก้ไขนี้ให้หน่อยได้ไหม?” การขอความร่วมมือแบบนี้เร่งเร้าให้เกิดการต่อต้านขัดขืนน้อยกว่าการกล่าวว่า “ทำนี่ใหม่ซี คราวนี้ทำให้ถูกต้องด้วยนะ!”

เมื่อคุณออกคำสั่ง คุณก็ทำให้อีกฝ่ายหนึ่งตกเป็นทาส ส่วนตัวคุณเองเป็นนายทาส แต่เมื่อคุณขอ คุณถือว่าเขาเป็นเพื่อนร่วมทีมของคุณ ความรู้สึกว่าเป็นทีมเดียวกัน และความรู้สึกมีส่วนร่วมด้วย ช่วยให้ได้รับความร่วมมือมากกว่าการบังคับมากนัก

นอกจากนี้ ก็ยังก่อให้เกิดความแตกต่างอย่างใหญ่หลวงระหว่างสองวิธีนี้ คือ เมื่อคุณกล่าวตำหนิโดยยึดหลักว่า “ฉันเป็นเจ้าของ และคุณต้องทำตามนี้ ตามที่ฉันบอก” หรือถ้าคุณยึดหลักว่า “นี่คือเป้าหมายที่เราวางไว้ นี่คือนี่สิ่งที่คุณทำได้ เพื่อช่วยให้เราบรรลุเป้าหมาย”

ตำหนิครั้งเดียวถึงความผิดนั้น

การบอกกล่าวให้ทราบถึงความผิดต่อผู้ทำผิดเพียงครั้งเดียว ถือว่าเป็นสิ่งที่สมควรทำ สองครั้งถือว่าเกินความจำเป็น และสามครั้งถือว่าจู้จี้ ขอให้ระลึกไว้ว่าเป้าหมายในการกล่าวตำหนิคือ เพื่อให้งานสำเร็จ ไม่ใช่เพื่อเอาชนะกัน

เมื่อคุณรู้สึกอยากที่จะขุดคุ้ยเรื่องในอดีต หรือหยิบยกความผิดในอดีตที่จบ

ไปแล้วขึ้นมาอีก ก็ขอให้หนีถึงภาพประกอบเรื่องเจ้าหน้าที่ในหอควบคุมการบินที่ต้องกล่าว“ตำหนิ”นักบินเพื่อช่วยให้เขานำเครื่องลงอย่างปลอดภัย ถ้า นักบินออกนอกเส้นทาง เจ้าหน้าที่ในหอควบคุมการบินก็ไม่รีรอเลยที่จะบอกเขาถึงสิ่งที่เขาทำผิด แต่เจ้าหน้าที่ในหอควบคุมการบินจะบอกด้วยน้ำเสียงสงบ ตามข้อเท็จจริง เขาไม่ได้ทุตะคอกผ่านเครื่องขยายเสียงว่า “เฮ้ย! นั่นเป็นวิธีที่ดีที่สุด!” แทนที่จะทำเช่นนั้น เขาจะพูดเข้าหูฟังของนักบินเป็นส่วนตัวว่า “คุณบินต่ำเกินไป” เมื่อแก้ไขข้อผิดพลาดแล้ว เรื่องก็จบไป

จบลงด้วยการผูกมิตร

ถ้าคุณยังไม่ได้แก้ไขข้อผิดพลาด และจบเรื่องลงด้วยการผูกมิตร ก็เท่ากับว่าเรื่องนั้นยังไม่จบจริงๆ อย่าปล่อยให้เรื่องคาราคาซังอยู่ เพื่อจะได้หยิบยกขึ้นมาพูดถึงอีกภายหลัง แต่ให้เรื่องราวสิ้นสุดไปเลย

แต่ให้สรุปคดีผู้นั้นเมื่อเสร็จสิ้นการไต่ถาม ขอให้สิ่งที่เหลืออยู่ในความทรงจำของคุณคือการที่คุณแต่ละไหล่เพื่อให้กำลังใจเขา

วิธีที่ถูก (ยิ้ม): “ผมรู้ว่าผมเข้าใจคุณไม่ได้”

วิธีที่ผิด: “ผมบอกคุณแล้วไม่ใช่หรือ อย่าให้มันเกิดขึ้นอีก”

วิธีที่ถูก: “ผมรู้ว่าคุณทำได้ พยายามต่อไป”

วิธีที่ผิด: “คุณต้องปรับปรุงตัวให้ดีขึ้นเร็วๆนี้ มิฉะนั้น”

ขอให้ระลึกไว้ว่าการติจะเกิดผลสำเร็จได้ ก็ต้องเป็นไปเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่คุ้มค่า ทั้งสำหรับตัวคุณเองและบุคคลที่คุณกล่าวตำหนิ อย่าตำหนิเพียงเพื่อป้อนศักดิ์ศรีให้กับตัวเอง อย่างหมกศักดิ์ศรีของคนอื่น เมื่อคุณจำเป็นต้องตำหนิเขา

โดย เลส กิบลิน ปรับเปลี่ยน

ไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้! - อย่าติดกับดักของ“ความเป็นไปไม่ได้”!

เมื่อมีคนขอให้ไมเคิล แอลเจโล ตกแต่งเพดาน โบสถ์ซิสทีน ซึ่งปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของกรุงวาติกัน เขา ปฏิเสธ เพราะเขาไม่เคยทำงานประเภทนี้มาก่อน เขา ตอบว่าเขาไม่สามารถทำได้ ทว่าคำปฏิเสธของเขาไม่เป็นที่ยอมรับ เมื่อเขาพบว่าไม่มีทางเลือกอื่นใดที่จะไม่ก่อ ผลลัพธ์ที่เขาไม่ต้องการ นอกไปจากยอมทำตามที่เขา ขอบใจ จินตนาการและลงมือทำงาน ผลงานของเขากลายเป็นภาพ เขียนงดงามที่สุดชิ้นหนึ่งในโลก มีน้อยคนตระหนักถึง ความเป็นไปได้ที่ซ่อนอยู่ในตัวเขา จนกระทั่งความจำเป็น บางอย่างบีบบังคับให้เขาจำต้องพยายามทำบางสิ่งที่เขาคิด เสมอมาว่าเป็นไปไม่ได้

ความเป็นไปไม่ได้มีความหมายยิ่งกว่าถ้อยคำ เพราะ เป็นสภาพความนึกคิดและทัศนคติ ถ้าเราหลอเลี้ยงและ ปลุกฝังไว้ ความเป็นไปไม่ได้ก็จะกลายเป็นส่วนหนึ่งในตัว เรา ซึ่งขาดไม่ได้ ความเป็นไปไม่ได้มีแรงชักจูงที่ผู้คน เลือกมากกว่า เพราะมอบทางออกง่ายๆซึ่งไม่ต้องอาศัย การกระทำหรือความเพียรพยายามใดๆ เพราะมัน“เป็นไป ไม่ได้” ก็แล้วจะพยายามไปทำไม? ทัศนคติแบบนี้นำไปสู่ ความพ่ายแพ้ ผู้ที่ปล่อยให้มันเข้าครอบงำจะค้นพบในไม่ ชั่วว่า ถ้าเขาพ่ายแพ้ในด้านหนึ่ง เขาก็จะพ่ายแพ้ในด้าน อื่น และในด้านอื่นๆต่อไปเรื่อยๆ ความเป็นไปไม่ได้คือ ทางของคนชี้ชะตา เป็นข้อแก้ตัวของคนพ่ายแพ้ ซึ่งชอบ อ้างว่า “ทำไม่ได้”

ความเป็นไปไม่ได้คือวัฏจักรที่หมุนเวียนไปอย่างไม่รู้

จักจบสิ้น ทั้งยังบ่อนทำลายคุณธรรมอันดีงาม เป็นเหตุให้ คนเราเลิกล้มเป้าหมายที่สูงส่ง และทำให้ฝันสลาย ความเป็นไปไม่ได้คือขโมยที่ตอดเข้ามาตอนกลางคืน เพื่อแย่งชิงความอาจหาญไปจากเรา สรุปลแล้วความเป็นไปไม่ได้ ทำให้บุคคลนั้นไร้ประโยชน์

กับดักที่ห่อหุ้มไว้ด้วยข้อความเดียว“เป็นไปไม่ได้” หรือข้อสรุปที่ดูราวกับไร้พิษภัย และเป็นไปตามปกติ ธรรมดาเช่นนี้ แฝงไว้ด้วยพิษร้ายถึงตาย ความเป็นไปไม่ได้บ่อนทำลายมนุษยชาติ ทั้งยังกดขี่ ล่อให้ติดกับ และ ผูกมัดไว้ ไม่มีอิสรภาพใดๆเลยสำหรับผู้ที่ยึดติดกับ ความเป็นไปไม่ได้ ไม่มีพลังอำนาจ ไม่มีแสงสว่าง ไม่มีชีวิต ไม่มีอิสระใดๆเลย ความเป็นไปไม่ได้จุดให้ตกต่ำลง ไปทุกที่ๆ พอเราตกอยู่ในกำมือของมันแล้ว เราก็จะตกต่ำ ลงไปเรื่อยๆ

เราต้องทะยานขึ้นไปเหนือความเป็นไปไม่ได้ เราต้อง ไม่ลังเลใจ ไม่ยอมจำนน หรือไม่ตกเป็นเหยื่อกับดักดั่ง กล่าว เราต้องหลีกเลี่ยงไปให้ไกล จากกลอุบายที่มีภัย อันตรายเช่นนี้ และไม่ตกเป็นเหยื่อรอบความคิดของ “ความเป็นไปไม่ได้” เพราะกรอบความคิดเช่นนี้ทำลาย อานุภาพและพลังอำนาจของพระเจ้า!

ทุกสิ่งเป็นไปได้ ถ้าเรามีใจเชื่อ! ด้วยพลังอำนาจของ พระเจ้าในใจเรา ก็ไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้ ไม่มีสิ่งใดยาก เกินไป และไม่มีสิ่งใดที่เหลือเชื่อ ถ้าเราเพียงแต่เชื่อ อย่า ติดกับดักของ“ความเป็นไปไม่ได้” ■

ข่าวและมุมมอง

ข่าวและมุมมอง

ถึงจุดสูงสุด

โดย ชิค ชิคลาร์ บริษัทครีเอเตอร์ซินดิเคท ปรับเปลี่ยน

เมื่อผมส่งต้นฉบับหนังสือ *Over the Top* (ปีนป่ายจนถึงจุดสูงสุด) ไปให้สำนักพิมพ์ เขาส่งกลับมาและ บอกว่า “คุณบอกผู้คนถึงวิธีปีนป่ายถึงจุดสูงสุดแบบนั้นไม่ได้ จนกว่าคุณจะอธิบายด้วยว่า ‘จุดสูงสุด’ คืออะไร” เนื่องจากผมไม่ได้ประสบปัญหาอะไรที่จะบ่งบอกเรื่อง “จุดสูงสุด” ในหนังสือเล่มแรกของผมชื่อ *See You at the Top* (เจอกันที่จุดสูงสุด) แต่อย่างไรก็ตาม ผมต้องพยายามอย่างหนัก นานถึงสองเดือน เพื่อหาคำ จำกัดความของคำว่า “จุดสูงสุด” ในที่สุดผมก็ขมขื่นยอมแพ้ และบอกตัวเองว่า “เดี๋ยวก็คงนึกได้เอง”

ภรรยาและผมไปเยี่ยมพี่สาวของเธอชื่อยูรี ที่สถานพักฟื้น คนใช้ส่วนมากที่นั่นป่วยหนัก แต่ยูรีผู้ซึ่งป่วยด้วยโรคเส้นโลหิตตีบตัน ต้องได้รับความช่วยเหลือเล็กน้อยๆ อาทิเช่น ขึ้นและลงเก้าอี้รถเข็น เมื่อเราไปที่สถานพักฟื้น ผมมักจะรู้สึกอึดอัดใจอย่างบอกไม่ถูก ผมเป็นคนหนึ่งที่ชอบหาทางแก้ปัญหา ผมจึงไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรเมื่อเผชิญหน้ากับอะไรบางอย่างที่แก้ไขไม่ได้ ส่วนภรรยาของผมมีความคิดที่แตกต่างไป เธอพูดคุยกับผู้คน เธอรับฟังเขาและช่วยให้เขารู้สึกว่าเป็นคนพิเศษสุด

ในวันนั้น ผมลำบากใจมากกว่าปกติ เรื่องการไปเยี่ยมที่นั่น ผมจึงเดินออกไปข้างนอกและเริ่มอธิษฐาน ผมขอพระเจ้าช่วยให้ผมมีใจเมตตากรุณาต่อผู้อื่น เหมือนกับภรรยาของผม ผมอยู่ข้างนอกประมาณ 15 นาที เมื่อผมกลับเข้ามา ผมก็ได้รับข้อความต่อไปนี้

จุดสูงสุด คุณถึงจุดสูงสุดเมื่อ:

1. คุณเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าความล้มเหลวเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่ใช่ตัวบุคคล เมื่อวานนี้สิ้นสุดไปแล้ว ตั้งแต่เมื่อคืน วันนี้เป็นวันใหม่
2. คุณเป็นมิตรกับอดีต คุณกำลังตั้งใจจดจ่อกับปัจจุบัน และมองในแง่ดีเกี่ยวกับอนาคตของคุณ
3. คุณทราบว่าความสำเร็จ (ชัยชนะ) ไม่ได้สร้างคุณ และความล้มเหลว (พ่ายแพ้) ก็ไม่ได้ทำลายคุณ
4. คุณเปี่ยมด้วยศรัทธา ความหวัง และความรัก คุณดำเนินชีวิตโดยที่ไม่มีโทษ ความโลภ มลทินในใจ ความอิจฉาริษยา หรือความเคียดแค้น
5. คุณเป็นผู้ใหญ่มากพอที่จะยับยั้งชั่งใจ และหันเหจุดสนใจจากการถือว่าตัวเองมีสิทธิ ไปสู่การหัดมีความรับผิดชอบ
6. คุณทราบว่าการละเลยโดยไม่ยื่นหยัดเพื่อสิ่งที่ถูกต้องตามหลักจรรยา คือจุดเริ่มต้นที่นำไปสู่การตกเป็นเหยื่อของความผิดพลาดทางอาญา
7. คุณมั่นคงในสภาพที่คุณเป็นอยู่ คุณจึงมีสันติสุขกับพระเจ้า และมีมิตรสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์
8. คุณผูกมิตรกับฝ่ายปรปักษ์ คุณเป็นที่รักและนับถือในหมู่ผู้คนที่รู้จักคุณดีที่สุดใน
9. คุณเข้าใจว่าคนอื่นมอบความสุขสำราญให้แก่คุณได้ แต่คุณมีความสุขอย่างแท้จริง เมื่อคุณทำสิ่งต่างๆ เพื่อผู้อื่น
10. คุณรำเริงเบิกบานกับคนที่ขี้บ่น มีอัยยาคัยไมตรีกับผู้ที่ไม่สุภาพ และใจกว้างกับผู้ที่ขัดสน
11. คุณรักผู้ที่ไม่น่ารัก มอบความหวังให้แก่ผู้ที่ยิ่งหวัง เป็นมิตรต่อผู้ที่ไร้เพื่อน และมอบกำลังใจแก่ผู้ที่ท้อแท้
12. คุณหวนนึกถึงอดีตด้วยจิตใจที่ให้อภัย ตั้งตารอคอยวันข้างหน้าด้วยความหวัง ก้มลงมองผู้ที่อับโชคด้วยความเห็นใจ และแหงนหน้ามองเบื้องบนด้วยความสำนึกในบุญคุณ
13. คุณทราบว่า “ผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในหมู่พวกท่าน ต้องกลายเป็นผู้รับใช้คนทั้งปวง”
14. คุณสำนึก ยอมรับ พัฒนา และใช้ความสามารถที่พระเจ้ามอบให้ ในทางธรรมชาติด้านและทางด้านความคิดจิตใจ เพื่อถวายแด่พระเจ้า และเพื่อบำเพ็ญประโยชน์ต่อมนุษยชาติ
15. คุณยืนอยู่เบื้องหน้าพระผู้สร้างจักรวาล และพระองค์กล่าวกับคุณว่า “ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ” ■

ข้อควรคำนึง ตั้งวิสัยทัศน์ให้สูงเอาไว้!

นำตื่นเต้นที่ได้มองไปข้างหน้า และแหงนหน้าสู้อยอดเขาที่คุณจวนจะไปถึงในไม่ช้า
ถ้าคุณตั้งหน้าตั้งตาป็นป้ายต่อไป ชะนะต่อไป และไม่ล้มเลิก!

๘

การประเดิษฐ์คิดค้นส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากผู้ที่มีการศึกษาระดับปานกลาง
นั่นคงเป็นเพราะเขาไม่ทราบว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะผลิตคิดค้นสิ่งเหล่านั้นขึ้นมา

๘

เมื่อใดคุณตั้งขีดจำกัดว่าคุณจะทำอะไรบ้าง
เมื่อนั้นคุณก็ตั้งขีดจำกัดให้กับสิ่งที่คุณทำได้

๘

ขอให้รับมือกับความท้าทายแต่ละครั้ง โดยหาทางแก้ปัญหาให้ได้เสมอ
ไม่ใช่เอาแต่บอกว่าไม่มีทางทำได้

๘

จะไม่มีการบรรลุผลสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ใดๆเกิดขึ้น
นอกเสียจากว่ามีคนใฝ่ฝันไว้ว่าน่าจะเป็นเช่นนั้น
มีคนเชื่อว่าเป็นไปได้ และมีคนตั้งใจทำให้

๘

อย่าวางแผนเล็กๆเพราะว่าไม่น่าตื่นเต้นเร้าใจพอที่จะมอบแรงผลักดันให้แก่ใครได้
วางแผนให้ใหญ่โตไปเลย ตั้งความหวังไว้สูงๆ และลงมือดำเนินการ

๘

ตั้งวิสัยทัศน์ให้สูง และเล็งไปที่เป้าหมายซึ่งคุณรู้ว่า เป็นการดีที่จะเอื้อมให้ถึง
ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะลดเป้าหมาย ลงมาสู่ระดับที่คุณตั้งมติไว้
เราควรพยายามยกระดับมติในใจที่เรามีให้ขึ้นไปสู่เป้าหมายที่สูงขึ้น

๘

ผู้มีศรัทธาในพระเจ้ามักจะไปถึงที่หมายเสมอ

๘

เราจำเป็นต้องมีศรัทธาเพื่อให้ชีวิตมีความหมาย
มีจุดประสงค์ มีแบบอย่าง และมีเป้าหมาย!